

Sygn. akt I C 431/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzcyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko K. W.

o zapłatę 45638,67 złotych

1. zasądza od K. W. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.:

a) odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie większe niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie liczone od kwoty 44153,71 (czterdzieści cztery tysiące sto pięćdziesiąt trzy 71/100) złote od dnia 29 sierpnia 2016 roku do dnia 10 marca 2017 roku,

b) odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie większe niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie liczone od kwoty 44103,71 (czterdzieści cztery tysiące sto trzy 71/100) złote od dnia 11 marca 2017 roku do dnia 10 kwietnia 2017 roku,

c) odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie większe niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie liczone od kwoty 44053,71 (czterdzieści cztery tysiące pięćdziesiąt trzy 71/100) złote od dnia 11 kwietnia 2017 roku do dnia 11 lipca 2017 roku,

d) kwotę 44013,71 (czterdzieści cztery tysiące trzynaście 71/100) złotych z odsetki umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,

e) 1484,96 (tysiąc czterysta osiemdziesiąt cztery 96/100) złote,

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. nie obciąża K. W. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu,

4. przyznaje i nakazuje wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi adwokat N. Z. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ł. wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu K. W. w kwocie 5904 (pięć tysięcy dziewięćset cztery) złote, zawierającą w sobie należny podatek VAT.

Sygn. akt I C 431/17

UZASADNIENIE

W dniu 28 września 2016 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. wystąpił przeciwko K. W. z pozwem o zapłatę kwoty 45638,67 zł z umownymi odsetkami od kwoty 44153,71 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia 29 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że w dniu 10 marca 2015 r. zawarła z pozwaną umowę pożyczki. Z uwagi na niewywiązywanie się z postanowień umowy przez pozwaną, pomimo wcześniejszych wezwań i monitów, całość należności stała się wymagalna po upływie terminu, do którego pozwana zobowiązana była uregulować zadłużenie, tj. z dniem 20 lipca 2016 r.

[pozew k.2-4 i 32-33 odwr.]

W dniu 7 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty przeciwko pozwanej.

[nakaz zapłaty k.5]

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając powyższy nakaz w całości. Podniosła, że nie jest w stanie zapłacić jednorazowo zasądzonej kwoty i wniosła o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty.

[sprzeciw k.7 odwr. i 12 i 62 i 70]

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

[postanowienie k.17]

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Przedstawił również zestawienie wpłat dokonanych przez pozwaną po zawarciu umowy. Sprzeciwił się rozłożeniu dochodzonej kwoty na raty.

[pismo k.29-31]

Postanowieniem z dnia 4 października 2017 r. Sąd ustanowił dla pozwanej pełnomocnika z urzędu, którego w osobie adw. N. Z. wyznaczyła Okręgowa Rada Adwokacka w Ł..

[postanowienie k.59, pismo k.90]

Na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r. pełnomocnik pozwanej uznał powództwo co do zasady, wnosząc jednocześnie o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty w wysokości po 50 zł. Ponadto wniosł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

[e-protokół rozprawy 00:01:01-00:02:22 CD k.109]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2015 r. K. W. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na mocy tej umowy pozwanej została udzielona pożyczka w kwocie 59062,50 zł, którą miała spłacić w 72 ratach miesięcznych, płatnych do 30. dnia kolejnego miesiąca, poczynając od dnia 30 kwietnia 2015 r.

[dowód: umowa k.40-43 odwr.]

Pozwana nie wywiązywała się z warunków spłaty pożyczki określonych w umowie łączącej strony.

[okoliczność bezsporna]

Pismem datowanym 29 marca 2016 r. strona powodowa wypowiedziała umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, informując, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonej pożyczki

staje się wymagalna, a pozwana jest zobowiązana do niezwłocznego, nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania niniejszego pisma, zwrotu wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami i innymi kosztami wynikającymi z umowy, w łącznej kwocie 60468,97 zł, na rachunek bankowy wskazany w piśmie.

[dowód: pismo k.46, dowód doręczenia k.47]

Pozwana nie spłaciła pożyczki w całości.

[okoliczność bezsporna]

Po wytoczeniu powództwa pozwana dokonała spłaty części zadłużenia z tytułu udzielonej jej pożyczki w następujących kwotach: 50 zł w dniu 10 marca 2017 r., 50 zł w dniu 10 kwietnia 2017 r. i 40 zł w dniu 11 lipca 2017 r. Wpłaty zostały zaliczone przez stronę powodową na poczet kapitału, tj. należności głównej.

[okoliczność przyznana w piśmie k.29]

Pozwana ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności do końca marca 2020 r. Niepełnosprawność istnieje od 4-go roku życia, natomiast ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 2000 r. Prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe. Jej córka jest pełnoletnia i pozostaje na własnym utrzymaniu. Pozwana posiada spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego o powierzchni 35 m². Nie posiada żadnych innych nieruchomości ani ruchomości. Nie ma również oszczędności ani żadnych wierzytelności. Miesięcznie ponosi wydatki z tytułu: czynszu – 400 zł, opłat za TV – 60 zł, opłat za telefon – 60 zł, zakup leków – 300 zł. Pozwana posiada liczne inne zadłużenia. W dniu 18 sierpnia 2016 r. zawarła ugodę z (...) Bankiem SA w W., na mocy której zadłużenie w kwocie 41001,78 zł spłaca w ratach po 400 zł. Ponadto pozwana posiada zadłużenie w kwocie 15000 zł w stosunku do właścicielki lokalu, w którym prowadziła działalność gospodarczą. Nie spłaca tego zadłużenia, chociaż został wydany nakaz zapłaty przeciwko pozwanej. Wierzycielka nie wszczęła jeszcze postępowania egzekucyjnego. W Spółdzielni Mieszkaniowej pozwana posiada zadłużenie w kwocie ok. 4000 zł. W okresie od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. pozwana była zatrudniona na stanowisku pracownika obsługi klienta na pełen etat za wynagrodzeniem 1850 zł brutto miesięcznie, przy czym w okresie od 1 do 24 lipca 2017 r. otrzymywała zasiłek chorobowy w wysokości 1104,48 zł brutto. Obecnie uzyskuje dochód w wysokości ok. 1000 zł netto miesięcznie z tytułu świadczenia rehabilitacyjnego i 153 zł tytułem zasiłku rehabilitacyjnego. Zasiłek rehabilitacyjny jest przyznany na czas trwania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, a świadczenie rehabilitacyjne – do października 2018 r. Nikt nie pomaga pozwanej finansowo.

[dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k.8 odwr. i 64, umowa ugody k.9-10 i 19 i 65-68 i 76, umowy o pracę k.10 odwr., 52-53, zaświadczenie k.54, oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym k.56-58, zeznania pozwanej e-protokół rozprawy 00:03:12-00:13:36 CD k.109]

Pozwana od dnia 25 lipca 2017 r. cierpi na nawracające zachowania depresyjne. Ponadto choruje na cukrzycę typu 1, hipercholesterolemię, niedoczynność tarczycy i otyłość. Jest po zawale serca. Pozostaje pod opieką diabetologa, kardiologa, psychiatry i endokrynologa.

[dowód: zaświadczenie k.55, karta informacyjna k.19 odwr.-20 odwr. i 77-79, zeznania pozwanej e-protokół rozprawy 00:03:12-00:13:36 CD k.109]

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie bezsporne jest, że w dniu 10 marca 2015 r. pozwana zawarła ze stroną powodową umowę pożyczki w kwocie 59062,50 zł na okres 72 miesięcy, przy czym pierwsza rata była płatna w dniu 30 kwietnia 2015 r.

Pozwana nie kwestionowała, że nie wywiązywała się z przedmiotowej umowy i nie płaćiła rat. Nie kwestionowała również, że w dacie wytoczenia powództwa, tj. 28 września 2016 r., jej zadłużenie w stosunku do powoda wynosiło

45638,67 zł. Co więcej, pełnomocnik pozwanej oświadczył, że pozwana uznaje powództwo co do zasady, wnosząc o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty po 50 zł.

Z odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty (k.29 odwr.) wynika, że po wytoczeniu powództwa pozwana dokonała trzech wpłat: 50 zł w dniu 10 marca 2017 r., 50 zł w dniu 10 kwietnia 2017 r. i 40 zł w dniu 11 lipca 2017 r., które zostały zaliczone przez powoda na poczet należności głównej (kapitału).

Z uwagi na to, że pozwana dokonała wpłat kwot 50 zł, 50 zł i 40 zł już po wytoczeniu powództwa, to Sąd pomniejszył o tą kwotę należność główną (kapitał).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., uwzględniając terminy wpłat rat łącznej kwoty 140 zł po wytoczeniu powództwa.

Strona powodowa nie cofnęła powództwa w zakresie kwoty 140 zł uiszczonej przez pozwaną w toku procesu. Wobec uiszczenia tej kwoty przez pozwaną doszło do spełnienia świadczenia w tym zakresie, w związku z czym powództwo co do kwoty 140 zł nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Powołany przepis daje zatem Sądowi możliwość rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, a więc jego zastosowanie jest fakultatywne i zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Należy mieć na uwadze, że ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym także uzasadnionego interesu powoda. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak m. in. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 27 kwietnia 2017 r., I ACa 1409/16, Legalis nr 1611711). Ponadto przewidziane w art. 320 k.p.c. rozłożenie świadczenia na raty służyć ma, co oczywiste, przede wszystkim dłużnikowi; musi jednak dawać jednocześnie wierzycielowi szanse zaspokojenia się. By taki cel osiągnąć, dłużnik musi mieć realną możliwość spełniania świadczenia w formie ratalnej, w przeciwnym razie bowiem ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym (tak m. in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 13 lipca 2017 r., I ACa 186/17, Legalis nr 1658130).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwana mieszka sama. Jest osobą schorowaną. Ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności do końca marca 2020 r. Posiada spółdzielcze mieszkanie własnościowe o powierzchni 35 m². Nie ma żadnego innego majątku ani oszczędności. Obecnie utrzymuje się ze świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości ok. 1000 zł netto miesięcznie oraz zasiłku rehabilitacyjnego w wysokości 153 zł miesięcznie. Zasiłek rehabilitacyjny został przyznany pozwanej na czas trwania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, a świadczenie rehabilitacyjne do października 2018 r. Miesięcznie pozwana ponosi stałe wydatki z tytułu: czynszu – 400 zł, opłat za TV – 60 zł, opłat za telefon – 60 zł, zakup leków – 300 zł, ratalnej spłaty kredytu na rzecz (...) Banku S.A. w W. – 400 zł. Ponadto ma zasądzone 15000 zł na rzecz właścicielki lokalu, w którym prowadziła działalność gospodarczą. Zadłużenia tego nie spłaca. W Spółdzielni Mieszkaniowej pozwana posiada zadłużenie w kwocie ok. 4000 zł. Z powyższego wynika, że pozwana ponosi co miesiąc wydatki, które o 67 zł przekraczają jej dochody. Dodatkowo posiada również znaczne zobowiązania finansowe (co najmniej 19000 zł), których nie płaci z uwagi na brak środków finansowych.

W ocenie Sądu rozłożenie zasądzonej kwoty na raty po 50 zł, jak o to wnosiła pozwana, nie tylko godziłoby nadmiernie i w sposób nieuzasadniony w słuszne interesy powoda, ale również nie dałoby realnej możliwości spłaty zadłużenia przez pozwaną. Wskazuje na to nie tylko porównanie dochodów i wydatków pozwanej ale również fakt, że w toku niniejszego postępowania, a zatem w sytuacji, gdy pozwana powinna uprawdopodobnić chęć i możliwość

splacania dochodzonej kwoty we wnioskowanych przez siebie ratach, pozwana dokonała jedynie trzech wpłat, i to nieregularnych zarówno co do terminu spłaty, jak i wysokości raty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

Z uwagi na sytuację rodzinną i majątkową pozwanej Sąd w pkt 3 nie obciążył jej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana korzystała z pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu przez adw. N. Z.. Pomoc ta, zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika pozwanej, nie została opłacona w całości, ani w części. Mając powyższe na uwadze, Sąd nakazał wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz pełnomocnika pozwanej kwotę 5904 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, na podstawie § 2-4 w zw. z § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).